

VIR NOBILISSIME, AMPLISSIME,
ET DOCTISSIME, PRAECEPTOR
AETATEM SUSPICIENDE.

Uncta fervent votis, totaque schola gratulabundis vocibus
resonat, omnisque Weisiani Nominis admirator & disci-
pulus confluit, totus in laetitia exultat & triumphat, lae-
tumque JO in onomasticis solemnibus effatur. Solusne
igitur tam elinguis ero, qui me ab hoc laeto concursu sub-
ducere, manuque ob os objecta obmutescere nil erube-
scam? Nunquam me tam ingratae mentis crimine accusari
concedam. Nec in eo tantum acquiescam, ut alternatis
cum aliis votis certem, sed vincere etiam & superare eni-
xissime allaborabo. Neque stimuli mihi desunt, qui me ad hanc pietatem
magis quam alios evocare & inflammare, imo, si adhuc reniti vellem, vi eam
exprimere & extorquere possent. Enimvero pietas in fidum Praecepto-
rem, & tenellus amoris affectus, sanctaque in Parentem filii propensio ob-
stant, quo minus obmutescat oratio, & ad ingratae silentii legem rediga-
tur. Et peccarem certe, nisi dicerem, abundare TUAM erga me benigni-
tatem, quam nulla re, nisi pietate obsequii rependo. Hic autem dubius in-
certusque feror, utrum domesticis TE, VIR NOBILISSIME, & seductis
a plurimorum conscientia votis adire, an illa publicis typis mandare praestet?
Id equidem probe cognitum habeo atque perspectum, prioris generis vota
acceptissima TIBI fore & suavissima. Perpulchre enim ingenium TUUM,
VIR NOBILISSIME, & spiritus modestos calleo; Tibique neminem
magis displicere, quid? quod sordere, quam illum, qui ad magnificas voces
excitatur, TEque a nullis rebus magis abhorrere, quam ab illis, quae tegi
nesciunt, & in quibus oculi totius populi habitant, novi. Et nisi aurium fi-
des mihi est timenda, valida TE & alta clamantem audio voce: Haeneli!
quid agitas, quid parturis? contrahe propositi tui vela. Nonne scis, quem-
libet eo, quo maxime capitur teneturque, honore maectandum esse, & ho-
norem, quo reclamans quis & refragrans colitur, pro molestia potius,
quam pro honore habendum esse? Vellem, ut mihi Musae concederent, se-
renam illam & sinceram laetitiam, qua circumfusus animus & viscera ipsa
mirifice permulcentur, sacri silentii velo involvere, ad exemplum pictoris
illius, in arte sua politissimi & excellentissimi, de quo antiquitas commemo-
rabat, id eum velo adumbrasse, quod penicillo exacte & accurate adae-
quare desperaverat. Ejusmodi tamen mihi impetus sentitur, qui multo
mihi